

Дівчача дружба

Оксана Сайко

Ми з Маринкою завжди були подругами-нерозливом, ще від першого класу. Ніхто нас і уявити не міг зосібна. Разом сидимо за партою, разом повертаємось зі школи, разом готуємо уроки, разом ходимо на прогулянки, в кіно й на театральний гурток... І навіть школу прогулюємо разом, хоч це й трапляється дуже рідко.

Такий дружбі справді міг позаздрити кожен. Навіть наша класна керівницка якось зауважила, що таких подруг, як ми, не завжди зустрінеш. І зовсім не тому, що мешкаємо в одному мікрорайоні, на одній вулиці, в одному будинку і навіть в одному під'їзді. Не тому, що наші батьки теж дружать між собою і часто ходять одне до одного в гості. Просто нам з Маринкою удвох легко й цікаво. Ми можемо без кінця про щось теревенити, жартувати, сміятися з будь-якої дурниці, і нам ніколи не буває нудно.

Між нами ніколи не було жодних таємниць. Ми завжди розповідали одна одній про все на світі. Але з чого і коли це почалося? Це почалося, коли Марина на уроці фізики раптом зашепотіла до мене:

- Поглянь, он бачиш Микитенка? Бачиш, як зирить сюди? Просто очей не відводить!

- А чого б то? - не зрозуміла я.

Маринка захихотіла:

- Та воно все зрозуміло! Того хіба що сліпий не побачить! Він закоханий!

"Закоханий? А в кого? Мабуть, у Маринку, таки напевно в Маринку - вона ж найвродливіша у нашому класі", - промайнула у мене думка.

Відколи ми помітили, як Микитенко зиркає у наш бік, у нас з'явилася нова розвага. Ми потай спостерігали за ним, підсміювалися, будували різні версії його наступних вчинків... Навіть про це й не підозрюючи, Сергій перетворився на об'єкт наших жартів. Ніхто не розумів, чого це ні сіло ні впало ми пирскали на уроках від нестримного сміху. Нам приносило неабияку втіху, коли, приміром, він підходив і просив у нас зошита, щоби списати геометрію чи хімію, запитував, котра година чи який наступний урок... Маринка розповідала мені, як хтось щовечора пізно телефонує їй на домашній телефон, довго мовчить та й дихає у слухавку... За її версією, наступним кроком закоханого мали стати підкинуті записки або квіти під дверима квартири.

- Це ж як гарно, Маринко! - шепотіла я у захваті. - Як гарно, коли хтось у тебе закохується!

У відповідь Маринка лише байдуже знижувала плечем і хихотіла.

У Сергія Микитенка багато хто з наших дівчат був таємно закоханий. Та це й не дивно. Адже він був найкращим спортсменом у нашому класі, гордістю усієї школи, він завжди перемагав на спортивних змаганнях з легкої атлетики, а крім того, Сергій грав на гітарі та й взагалі був дуже симпатичним хлопцем.

- Скажи, невже тобі до нього справді байдуже? - намагалася я випитати в Маринки.

- Невже він тобі не подобається аніскільки?

- Я над цим поки що не замислювалась. Мені просто дуже весело і не більше! - безтурботно відказувала Маринка.

Одного дня Микитенко не прийшов у школу. Помітивши, що його місце за партою порожнє, я засумувала. Весь шкільний день я мучилася відчуттям, що мені чогось не вистачає.

Сергій не приходив у школу цілісінький тиждень. Хтось із його друзів сказав, що він захворів. Я відчувала нудьгу. Не бачити його стільки часу виявилось для мене просто нестерпно. Я пригадувала його обличчя, яскраві моменти його розмов і жестів, те, як він грав у шкільному дворі на гітарі чи вдаряв рукою м'яча... Як, напівлежачи за партою, зиркав на Маринку, якій було до нього цілком байдуже... Я стала неуважною до всього і з геометрії отримала надто низький бал.

- Та що з тобою таке? - якось не витримала Маринка. - Я ж бачу, щось сталося! Ти мусиш мені усе розповісти! І то негайно!

Важко зітхнувши, я розповіла їй усе і навіть дала почитати вірша, присвяченого Сергієві, якого днями написала у меланхолійному сумовитому настрої. Ми ж з Маринкою були найкращі подруги, і таємниць між нами бути не могло.

- Ні, ти таки з'їхала з глузду! Закохатися? Отак ні сіло ні впало? В Микитенка? У хлопця, який закоханий в мене? Ти розумієш, що це безглуздя? - обурено вигукувала Маринка.

І я з нею погоджувалась. Так, авжеж, це повне безглуздя, вкотре вже я закохувалася без жодної надії на взаємність, прирікаючи себе лише на смуток. Але що я могла з собою вдіяти?

Наступного дня, коли я увійшла до класу, перше, що побачила, - натовп однокласників біля дошки, який гучно над чимось підсміювався. Петро Мацюк, найкращий декламатор у нашому класі, стоячи на вчительському стільці, уголос читав мого вірша. Помітивши мене, усі позмовкали. Маринка розгублено всміхнулася, Сергій Микитенко, не дивлячись ні на кого, поволі підходив до Мацюка. Я спалахнула і вибігла з класу. Сховавшись у гардеробній, дала волю сльозам.

- Галко, ти тут? - почула я за якийсь час голос Маринки.

- Як ти могла? Як?.. - схлипнула я.

- Та я ні в чому не винувата! Це все Петро Мацюк! То він знайшов учора під нашою партою аркуш паперу з твоїм віршем. Ти його загубила... Це він сказав перед усім класом, що має любовну лірику, присвячену Микитенку, й почав читати...

- Але ж ти могла йому перешкодити!.. А ти цього не зробила! Ти стояла і слухала з усіма, а може, й сміялася, як усі!..

- Ні!.. Я ж не знала... Я думала, він просто жартує... Це ж був просто жарт... Я ж не знала, що він усім відкриє, хто автор і кому цей вірш написано!

- Тепер увесь клас буде насміхатися з мене!.. - з розпачу я жбурнула куртку з вішака на підлогу й знову заплакала.

- Не буде ніхто насміхатися, - почула я раптом голос і здригнулася. Вмить мені

захотілося кудись втекти або, ще краще, провалитись крізь землю. Я бачила лише кінчики його черевиків, не наважуючись поглянути йому в обличчя.

- Маринко, залиши нас, - попросив Микитенко. У відповідь вона пхикнула і, швидко зацокавши підборами, гримнула дверима гардеробної.

- Ніхто не буде насміхатися, - повторив Сергій, не посміє. - А за свій жарт Мацюк вже отримав, довго пам'ятатиме.

Я намагалася щось заперечити йому, та він не дав мені промовити й слова.

- А знаєш, Галко, я навіть радий, що Маринка не завадила Мацюкові. Принаймні, тепер я все знаю. А я думав, що ти на мене жодної уваги не звертаєш, так собі, смієшся з Маринкою... Ти ж мені вже давно подобаєшся... Я просто не наважувався тобі про це сказати, думав, нема жодних шансів...

Так після того випадку й розпочалася наша із Сергієм дружба. Тільки з Маринкою стосунки дещо охололи, вона почала мене уникати. З того приводу тепер часто доводиться чути: "От тобі й маєш, а такі подруги були, нерозлийвода! Видно, не буває дівчачої дружби". Та мені байдуже, що там говорять, мені здається, що все у нас із Маринкою буде, як раніше. Навіть мама сказала, що іноді якесь непорозуміння чи сварка згодом тільки зміцнюють дружбу. А ще ми ніколи не вміли надовго ображатись одна на одну...